

למרות המצב הכלכלי הקשה שבו נמצאת המישפחה, יוסף ומזל נראים קורנים מאושר.

יוסף: "היום עוד אפשר לשמוח, כי יצאתי מהכלא אחרי המישה חודשים, במקום אחרי שמונה שנים. ואני נמצא עם אורית, אחרי שלא ראיתי אותה המון זמן. ההרגשה הנהדרת הזאת עוברת לי כשאני חושב מה יהיה מחר, ממה אתפרנס ואיך לא לחזור לפשע." כשנולדה אורית היה ליוסף ברור שבתו האהובה לא תגדל באווירה של פשע, ולה, בניגוד לו, תהיה ילדות מאושרת.

"החלטתי שאני אהיה בן-אדם בשר ביל הילדה שלי. היא האור בחיים שלי. אני אתן לה רק כסף טהור, כסף שבא בכבוד."

מדוע אסור למכור כעכים במקום שיש בו דוכן של לב"י ודוכן של עיתונים?

כשעזב את הפשע, התברר לו שהרבה יותר קל לגנוב מאשר למכור כעכים. כשעומדים מול בן-אדם ומכוונים אליו אקדה, הוא לא שואל הרבה שאלות, אלא נותן מיד את הכסף. "כשהיתה לי מכה אחת טובה, יכר' לתי לחיות עם הכסף במשך שנתיים!" הרצון לחזור לפשע היה חזק, אבל בכל פעם, כשחשב על חזרה לפשע, הזכיר לעצמו את ילדתו העגומה, וחשב שזה יהיה גם דינה של אורית הקטנה, ושכשכילה עליו להמשיך למכור כעכים.

יוסף הגיע לארץ מבולגריה, כשהיה בן 5. הוריו נדרו בארץ ממקום למקום, בניסיון למצוא פרנסה.

המצב הכלכלי בבית היה קשה. בגיל 12 הכניסו אותו הוריו למוסד לילדים. הוא ברח מהמוסד והתחבר עם ילדים שהסתובבו בשוק וגנבו. בגיל 15 הוכנס

א רבעה ימים אחרי ששוחרר מבית-הסוהר, חזר יוסף יצחק לפ" תח דיזנוו'דסנטר. לאותו המקום שבו מכר במשך שבע שנים כעכים. שוב היה בידו כערך. אבל הפעם לא מכר. הוא קנה את הכערך בחנות.

היו בפיו סיפורים רבים, כולם מרים. למשל: שכשחזר לכלא, אחרי שבע שנים שבהן התרחק מהפשע, היו חבריו לשעבר בטוחים שנשבר. אף אחד לא האמין לי שנאסרתי לשמונה שנים בג"ל לכירת כעכים! הם רצו לדעת מה הסיבה האמיתית שבגללה נאסרתי?" גם הציבור בחוץ התקשה להאמין שיצחק נשלח לכלא לשמונה שנים בגלל מכירת כעכים בלי רישיון ע"י רוני.

רוכלות היא עבודה המנוגדת לחוק

במשך שבע שנים עמד בפני היתויו לחזור לפשע. אבל הוא חזר לכלא

בתל-אביב. יוסף קיבל בכל יום דוח בסכום של 300 שקלים. אחרי חודש הסכום הוכפל. ניתן היה להמיר את התשלום ב-10 ימי-מעצר.

הוא לא שילם את הרוחות. אני הרווחתי כיום טוב 70 שקל, אז איך יכולתי לשלם את הרוחות?"

לפעמים החרימו הפקחים את סחור' רתו, ובאותו היום לא זה בלבד שלא הרוויח, אלא שהפסיד.

50 שקלים ביום

י וסף, אשתו מזל ואורית, בתם בת ה-6, גרים בדירה עלובה ובה שלושה חדרים בקריית-שלום. במרכז הדר" האורחים עומד שולחן זול, ולידו ספה מתפוררת. על הקירות תמונות של קרובי-מישפחה.

איש הכנבים

לבית-סוהר לצעירים בתל-מונד. יוסף, בצערו: "זה היה כבוד. מי שבנכנס' היה גבר." בתל-מונד התחילו חייו כעברייני אמיתי. אחרי הפעם הראשונה בבית-סוהר, היה נכנס לשם, יוצא, ושוב נכנס. הוא לא ניסה לעזוב את הפשע. הפשע היה קל ונוח וזה היה גם עיסוקם של כל חבריו.

כאחד הימים עבר ליד דיזנוו'דסנטר. האנשים הרבים שעברו שם העלו בו את הרעיון שזהו המקום למכור בו את כע" כיו.

כשהתחיל למכור שם, התברר שב" דיזנוו'דסנטר אפשר למכור בשעתיים כמות של כעכים כפי שמכר ביום שלם בשוקיהכרמל. הכנסתו היומית עלתה 30 שקלים ל-50 שקלים.

לקיצבה החודשית עוד 150 שקלים. ניסיונותיה למצוא עבודה כעוזרת-בית עלו בתוהו.

לפני שבע שנים השתחרר יוסף, אח"רי ריצוי עונש-מאסר של חמש שנים בעוון שוד. הוא החליט לעזוב את עולמ'הפשע, ולפרנס את מישפחתו בכבוד.

תחילה מכר כעכים בשוקיהכרמל.

הרירה לא שילמה, ואת זרם-החשמל ניתקו מפני שפיגרה בתשלומים.

"היו ימים שלא היה לי אוכל לתת לילדה. הייתי משפילה את עצמי ומ" בקשת משכנה אחת קצת לחם ותפוחי" ארמה, ומשכנה אחרת קצת בצל וסוכר."

השכנים, שריחמו על מזל, נתנו לה לנקות את חדריהמדרגות, וכך הוסיפה

מצבם הכלכלי מעולם לא היה טוב. בתקופה האחרונה החמיר המצב, בגלל שהותו של יוסף בכלא. מזל קיבלה מהביטוח הלאומי קיצבה של 400 שקלים בכל חודש. מסכום זה היתה צריכה לשלם שכר-דירה, חשבונות חשמל, מים וטלפון, ולקנות מיצרכים במכולת. זה לא הספיק.

במכולת קנתה בהקפה. את שכר-

יוסף, אורית ומזל השבוע בביתם העכנים תרמו לחם, בצל וסוכר

יוסף במקום שבו נהג למכור הפושעים בכלא לא האמינו